

Markó Béla

Csak nézők

*Majd annyi változik csak, hogy nézők leszünk,
mint abban a falusi kultúrotthonban nyaranta,
ahol csütörtökön és vasárnap vetítettek filmet,
leggyakrabban hős szovjet partizánokról
meg zongorázó német tisztokról persze,
bár volt néha egy-egy vígjáték is,
például a felejthetetlen Latabárral,
és azt hiszem, a Dollárpapát is akkor láttam,
de ami természetesen a legfontosabb,
hogy amikor berregve elindult a vetítőgép,
hosszú, megállíthatatlan orgazmusban
vastag sugárnyalábot lövellve a fejünk fölött
a színpadon kifeszített vászonra,
lent elsötétült az egész terem,
olyan szép sötétet azóta sem láttam,
izzadt, ragacsos kezek indultak egymás felé,
kezdetben úgy tűnt, hogy véletlenül,
aztán már bátrabban tapogatózva,
akik pedig nem először voltak együtt
megnézni egy lenyűgöző háborús filmet,
amely szinte mindig úgy végződött,
mint amit előző héten láttunk,
szóval akik már összeszoktak a jóleső,
motorolaj- és izzadságszagú sötétben,
hihetetlenül messzire merészkedtek,
blúzok és szoknyák alá, mint valami
elszánt filmhősök, szerelmes partizánok,
nézőként is történtek velünk a dolgok,
amíg el nem szakadt a kopott celluloid,
és ahogy hirtelen felgyújtották a villanyt,
néhány blúz még ott rémüldözött kigombolva,
néhány kéz ott maradt a felgyűrt szoknyák alatt,
gyorsan megragasztották a filmet,
leoltották ismét a villanyt,*

*és folytatódott a háború
egészen addig, hogy konyec,
vagyis vége, legalább ezt az orosz szót
mindenki ismerte nálunk akkoriban,
úgy képzelem tehát, hogy majd
megint nézők leszünk, hallgatjuk
a vetítógép megnyugtató surrogását,
miközben lassan-lassan összekeverednek
a végeérhetetlen sötétben részeink,
ujjperceim ujjperceiddel,
lábcsonthajaim lábcsonthajaiddal,
csípőm csípőddel, ágyékom ágyékoddal,
ugye micsoda rémisztő hasonlat,
amikor elszakad mégis a film,
és fényesség áraszt el minket,
nem tudjuk elrendezni magunkat, de nem is kell,
hiszen hamarosan folytatódik az öröklét.*

Tealevél

*Azt mondják, ahogy romlanak az érzékszerveink,
mind erősebb élményekre vágyunk,
a nagyothallóknak csak távoli zene
az ajtócsapkodás egy veszekedés után,
és éppen úgy álomba ringatja őket
a szomszédasszony hangos kiáltozása este,
mint minket a tücsökzene a kertben,
egyre édesebb ízekre, egyre szédítőbb illatokra,
egyre markánsabb színekre és formákra,
sőt, talán egyre érdekesebb felületekre
lesz majd szükségünk nekünk is az idő múltával
hogy szemünk, szájunk, orrunk, ujjaink
nagy nehezen mégis kielégüljenek,
persze pótolni lehet egy ideig majdnem mindent,
például szemüveggel vagy hallókészülékkel,
de előbb-utóbb kihunynak érzékeink,
elhallgat a testünk, és nem tart vissza semmit,
kicsordulnak belőlünk a hangok, az ízek,
a szagok, a képek, átfolyanak rajtunk észrevétlenül,
mint teaszűrőn az egészen áttetsző tea,*

*nem akad fenn még egy tealevél sem,
csend lesz, sötét lesz, nyugalom lesz mindenfelé,
és végre én is elképzélhetek mindent,
végre nem lesz értelme annak, hogy élet,
mert annak sem lesz értelme, hogy halál,
akár a reggeltől estig hullámzó tenger,
amely különféle teremtményeket dob ki magából,
mégsem fogy el, de nem is gyarapszik
a csigáktól, kagylóktól, rákoktól, polipoktól,
hiszen belőle vannak, és hozzá térnek majd vissza.*